

Thea Fresco: 'Over-leven in de psychiatrie' Uitgeverij Boekscout, Soest 2013. ISBN: 9789462067462 (Psychiatrie/AG1) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek waarin de schrijfster vanuit hulpverleningsperspectief toelicht hoe zij met bepaalde situaties binnen de zorg is omgegaan. Ze beschrijft allerlei soorten van psychische aandoeningen en levert daarbij een verhaal uit haar hulpverlenerstijd, de dagelijkse praktijk van een psychiatrische instelling voor jongeren.

De schrijfster hoopt 'door het overdragen van kennis en inzichten bij te dragen aan het ontwikkelen van begrip, daar waar het gaat om ernstig zieke mensen, hun behandeling, en de mensen die hen behandelen. Boek van 96 pagina's.

Over de schrijfster:

www.boekscout.nl "Ik was jarenlang werkzaam in een instelling voor jeugd-orthopsychiatrie. Door ziekte werd ik aan het arbeidsproces onttrokken. Daardoor veranderde ook mijn sociale omgeving en netwerk. Ik constateerde steeds vaker dat de meeste mensen geen idee hebben van wat psychiatrie precies inhoudt. Dit resulteerde in *Over-leven in de psychiatrie*."

Korte Beschrijving:

In korte hoofdstukjes beschrijft Thea Fresco hoe zij in de praktijk is omgegaan met de een aantal jeugdige cliënten waarvan zij hulpverleenster was. Ze start met een hoofdstukje *Wie zijn wij en wat doen wij?*, waarin ze toelicht wat de forensische jeugdpsychiatrie is en doet, om vervolgens in te gaan in verschillende hoofdstukjes op *willen, kunnen, mogen, niet mogen of moeten*.

Daarna gaat de schrijfster in op ziektebeelden/aandoeningen die ze ook in de praktijk is tegen gekomen. Eerst licht ze daarbij toe wat er onder de ziekte/aandoening wordt verstaan, om daarna een situatie te schetsen met een cliënt die deze aandoening/ziekte heeft. Achtereenvolgens behandelt ze zo *automutilatie, autisme, manie, depressiviteit, wie ben ik?, brand, verslaving of zelfmedicatie?, de borderliner, schizofrenie van het paranoïde soort, gedrag en/of ziekte?*. Tenslotte gaat ze ook in op: *wat is normaal?, ouders, hoe zou ik me voelen?, collega's*.

Wat viel op:

Het boek is helder van opzet, en levert veel informatie. Die doelstelling wordt duidelijk gehaald. Het boek is vanuit een hulpverlenersperspectief geschreven. Een hulpverleenster die haar cliënten een warm hart toedraagt, maar ook af en toe last heeft van wat cliënten doen, en dan vanuit een therapeutisch perspectief omgaat met de situatie. Ze beschrijft bijvoorbeeld eerlijk een situatie waarin zij in de fout is gegaan, maar dan vanuit hulpverlenersperspectief de situatie interpreteert en er op doorgaat, omdat 'we' aan het normaliseren zijn.

Citaten:

Pag.26: ' *Moeten* (...)Ilse slaapt niet. Al maanden niet. Als ze door oververmoeidheid even wegdommelt, schrikt ze paniekerig wakker, en verwijt ze haar omgeving, dat

men haar heeft laten gaan. (...)

Als je slaapt heb je nergens controle over. Daar wortelt haar angst.

Naarmate er meer gesprekken gevoerd worden, krijgen haar angsten meer vorm. De vorm van dwanggedachten. Stemmen in haar hoofd vertellen haar dat er vreselijke dingen zullen gebeuren in haar slaap. Wie haar uiteindelijk verbiedt te slapen, de stemmen, of zichzelf, zullen we waarschijnlijk nooit weten. Feit is, dat ze wakker moet blijven om niet te sterven.'

Pag. 18: 'Op dit moment ga ik de fout in. Ik pak een prop papier op, die naast hem op de grond ligt. Ramon raakt in paniek en slaakt angstige kreten. (...) Ramon is namelijk ook autist en wel van de meest ernstige soort. Niets op zijn kamer, of binnen een straal van 2 meter om hem heen, mag verplaatst of veranderd worden. Toch ben ik niet van plan om de prop terug te leggen op de grond. We zijn per slot van rekening aan het normaliseren, en bovendien ben ik 'gekke Henkie' niet.'

Pag.93-94: 'Als ik me goed kan invoelen in de situatie van de jongeren, kom ik dichterbij hen. Als ik ze probeer te begrijpen, zullen ze zich beter begrepen voelen, en krijgen we een betere vertrouwensband. Dat is nodig. Pas dan zal ik in staat zijn om te helpen en mijn werk naar behoren uit te voeren.

Regelmatig vraag ik me dan ook af: hoe zou *ik* me voelen, als ik als 16-jarige tiener op weg ben naar mijn 14^e woonplek?

(...)

Als mijn thuis gewelddadig is?

(...) Probeer dat maar eens te accepteren! Hoe word je dan weer een tevreden mens?

Ik ben van deze jongeren gaan houden.'